

НОВА ФИЛМСКА КЊИГА

Целулоидни сафари

Бојан Ж. Босиљчић: ОСКАР ЈЕ КРИВ ЗА СВЕ (Мала продавница снова), Суботица филм/Чикошхолдинг, Суботица 1995.

Са општим падом угледа новинара и новинарске професије, што је процес који траје а највидентније се манифестује у кризним временима, и вечито питање смисла писања за нешто тако моћно и слабо истовремено, а у сваком случају кратковечно као што су новине и ревије неизбежно постаје још непријатније. Они самокритичнији филмски новинари и критичари који своје мисли и запажања стављају на располагање најширем читалаштву данас и овде, више него икад живе ову моралну и професионалну дилему.

На срећу, најчешће упркос свему, побеђује љубав према филму и још увек постојећој публици која се бекству али и сусретању са стварношћу још увек простодушно препушта, гледајући филмове углавном код куће или, до душе, ређим одласком у боскопе.

Књига вишеслојне вредности

На оваква размишљања подстиче и невелика али садржајна књига »Оскар је крив за све« или у поднаслову (»Мала продавница снова«) новинара и филмског критичара Бојана Ж. Босиљчића, која представља избор текстова које је написао у сарајевским новинама и ревијама од 1985. до краја марта 1992. године.

»Оскар је крив за све« спада у ред оних филмских

књига које се пред читаоцем отварају у својој вишеслојној вредности представљајући Босиљчића као аутора који се са успехом огледао у готово свим формама новинског изражавања о чему сведочи 89 текстова од интервјуа, (поглавље »Било једном у Сарајеву«), тематских написа (»Добро јутро Холивуде«), видео рецензија (»Видеодром«), приказа — критика домаћих аутора »The Way We Are«), преко најобимнијег

поглавља у којем су прикази филмова иностране продукције (»Целулоидни сафари«) до портрета неких редитеља (»Страст перфекције«) и глумца (»Небеска створења«).

Хроничар и критичар

Како сам Босиљчић у предговору каже, као хрони-

чар и критичар, пуних седам година, успевао је да одржи брзи ритам писања по три до четири текста недељно у филмским и видео рубрикама. »Вечерњих новина«, »Свијета«, »Уне« и другим листовима. Посматрани овако »укоричени« Босиљчићев текстови сем што представљају хронику прошлог филмског времена, које заслужује да се памти, њиховог аутора приказују као znalца материје о којој пише, увек високопрофесионално водећи рачуна о профилу листа (ревије) у којем објављује. Најчешће је то на ограниченом простору од двадесетак редова до једне новинарске картице, у Босиљчићевом случају сасвим довољном да предмет којим се бави осветли са више страна и испоји критички и аналитички дух преточен у прецизан и јасан стил разумљив широком кругу читалаца. Ако за неке од великих америчких редитеља важи да увек уважавају гледаоца, за Босиљчића се може рећи да спада у ред оних који пишући о филму увек уважавају свог читаоца. »Оскар је крив за све« нам се такође указује и као мала школа филмског журнализма и један од могућих путева чије упознавање може бити корисно за сваког ко одлучи да се бави овом специфичном врстом новинарства.

В. Црњански